

L'Arnau, memòria viva, certesa de futur

«Quina gran notícia, la cocció del nou Arnau, la certesa que s'ha salvat i que no es convertirà en un hotel de luxe o una font d'especulació per a grups inversors, vultors deshumanitzats refractaris a tota flaire de cultura»

Actuació de teatre al carrer davant de l'Arnau | Arnau Itinerant

L'Arnau està viu. Quina notícia tan excel·lent. S'ha passat vint anys (!!!) abandonat, en runes i criant pols. L'ajuntament el va comprar el 2011 a una església evangèlica xinesa (vés a saber per què l'utilitzava) gràcies a la pressió i l'organització dels veïns, que no es resignaven a perdre un altre equipament cultural, un més dels que inexorablement van morint a Barcelona mes rere mes.

L'últim espectacle oficial que s'hi va programar, ho recordo perfectament, va ser un del grup de teatre Diabéticas Aceleradas i el cartell va tirar-se anys a la façana descolorint-se per efecte de la pluja, el sol i el fred. La il·lusió de tornar a veure il·luminat el seu escenari, la seva platea i el seu galliner alt i espigat sembla que no serà una il·lusió en va. Gràcies als veïns, repeteixo, organitzats en successives i metamòrfiques plataformes -Salvem l'Arnau, Recuperem l'Arnau i ara Arnau Itinerant- Barcelona mantindrà aquest teatre històric. Aquest any es preveu que comencin les obres de rehabilitació. El que ja ha començat és la programació, una programació especial. Com no ha de ser especial la programació d'un teatre que no s'esdevé, encara, al seu interior?

Obra de teatre Carrer Hospital amb Sant Jeroni Foto: Arnau Itinerant

Van començar a rodar amb Carrer Hospital amb Sant Jeroni, espectacle itinerant de Jordi Prat i Coll que abordava les perniciosos dinàmiques urbanístiques de les ciutats d'avui. Més espectacles? Sí, és clar. Parrhesia, espectacle comunitari que es va poder veure al Mercat de les Flors i que va sorgir de les sinergies dels veïns del Poble Sec, el Raval i Sant Antoni per a explorar els límits de la llibertat d'expressió i els efectes de la censura. Arnau Itinerant és la manera que s'han empescat per a fer bullir l'olla, per a generar expectatives raonables sobre la tornada a la vida d'aquest teatre genuí i viscut on recordo haver vist un Chicago encantador, una comèdia sofisticada d'Alan Ayckbourn que es deia "De què parlàvem?" amb el gran Jordi Dauder i un espectacle delirant de Javier Gurruchaga jugant amb el teatre de Shakespeare.

De tot el projecte, el que més m'agrada és l'apartat Xarlatanes, que es dedica a investigar, inventariar i comunicar la memòria del barri. Parlo amb la Layla, una de les responsables i m'explica en què consisteix el projecte, fet en paral·lel a la recerca i construcció d'un arxiu de testimonis físics i orals. Poden ser fotografies antigues, objectes de tota mena, programes de teatre, converses enregistrades, tallers per a fer avivar la memòria de qui conserva records preciosos. Temes possibles? Doncs debatre sobre el Paral·lel, sobre El Molino, sobre el sexe associat al barri, sobre estraperlo... Un veí va portar la maleta de la seva àvia plena de discos vells. Un arxiu no és només un arxiu d'objectes, també pot ser un arxiu d'intangibles, de records, de relats explicats i mai posats per escrit.

Actuació de teatre al carrer al Paral·lel Foto: Arnau Itinerant

Els xarlatans estaven antigament fora els teatres donant la tabarra a tothom que passava.

Tant et podien explicar els auguris del temps que vindrà com t'intentaven vendre una loció per a fer créixer el cabell o un unguent que curava totes les ferides excepte les de l'ànima. La idea del xarlatà és important per a ells. I també la idea de la barraqueta, una carpa que han anat traslladant a places de tots els barris que orbiten al voltant de l'Arnau per a poder recol·lectar tot el que els veïns tinguessin a bé d'ensenyar-los. Un punt de trobada amb la gent, un bullidor d'idees i pensaments.

Els organitzadors estan especialment contents amb els tallers que s'han fet a casals de la gent gran, per exemple, o amb les cosidores del Poble Sec, o amb joves i adolescents del barri, o amb gent d'orígens diversos i interessos comuns. La transmissió de sabers de generació en generació és un univers, una esfera de creació, una xarxa de memòries molt fecunda i que té molt a veure amb la personalitat promiscua, orgànica, profundament humanista que sempre va caracteritzar l'Arnau. "Reapropiació veïnal", li'n diuen ells i em sembla una manera molt eloqüent i molt bonica de definir i personalitzar un projecte com aquest.

Quina gran notícia, repeteixo, la coccí del nou Arnau, la certesa que s'ha salvat i que no es convertirà en un hotel de luxe o una font d'especulació per a grups inversors, voltors deshumanitzats refractaris a tota flaire de cultura. Barcelona necessita més notícies d'aquest tipus. Barcelona necessita sentir-se més viva, escoltar més el seu passat, el passat de la gent que hi habita. És una feina molt urgent, aquesta.

El teatre Arnau quan era un cinema Foto: Arnau Itinerant